

Виенски гамбит

© 2020 Анде Јанков
Сите права се задржани.

© Антолог, Скопје, 2020
(македонско издание)

Ниту еден дел од оваа книга не смее да биде препечатуван, умножуван или објавуван во која било форма или на кој било начин во печатените и во електронските медиуми без посебна дозвола од издавачот.

Виенски гамбит

Анде Јанков

Библиотека
Дамар
книга 39
Скопје, 2020
Главен уредник
Жарко Кујунџиски
Извршен уредник
Валентина Кујунџиска
Графичко уредување
Марко Трпески
Лектура
Ивана Коцевска

Издава
Антолог
ул. „Горѓи Пулевски“ бр. 29 лок. 1, Скопје
тел. / факс (02) 3201 007
contact@antolog.mk
Жиро сметка 300000003674784
„Комерцијална банка“ а.д. Скопје
ЕДБ 4080014541495

Печатница Графоден
ул. „Горно Лисиче“ 69, Скопје
Тираж 300

Printed in Republic of North Macedonia

CIP - Каталогизација во публикација
Национална и универзитетска библиотека
„Св. Климент Охридски“, Скопје

821.163.3-31

ЈАНКОВ, Анде, 1988-
Виенски гамбит / Анде Јанков. - Скопје : Антолог, 2020. - 336
стр. ; 20 см. - (Библиотека Дамар ; кн. 39)

Белешка за авторот: стр. [336]

ISBN 978-608-243-393-6

COBISS.MK-ID 112320266

Библиотека
Дамар

Анде Јанков
Виенски гамбит

Посвешено на Д. и С.

Па̀шо̀й до̀ йеколо̀й ѐ йойлочен со̀ добри намери.

-Св. Бернад, ц. 1150 г.

Пролог

Умирам.

Иако не сум целосно сиѓурна во штоа, нешто во позадина ми кажува дека наскоро ќе бидам мртва. Колку ладно звучи штоа, штоа морничава мисла дека за крајно време повеќе нема да бидам на овој свет. Отсекогаш очекував дека смртта одеднаш ќе настапи на сцена, дека штоа ќе биде еден блиц-момент во кој нема ни да бидам свесна за она што ми се случува. Наместо штоа, оштавена сум разочарувачки бавно да се борам со канцери на наоѓачката темнина.

Додека лежам на земја со лице свртено нагоре, обидувајќи се да сфатам како се доведов себеси во ваква ситуација, со врвот од погледот ја здогледувам малата икона од Пресвета Марија Богородица, која е оштавена веднаш над каминот. Никогаш не бев преголем верник, па дури ни сега, кога директно ѝ гледам на смртта во очи, не се наоѓам себеси како се молам за соживението живо. Мислите кои ми се вртат во глава повеќе имаат врска со штоа дали овој момент е неизбежниот исход од настаниите што самата јас ги покренав во движење.

Покрај психолошкиот шок кој првично настапа од самиот угод, сега полека ме совладува и уморот. Мора да е резултат на нискиот крвен притисок.

Можев ли да изиграм поинаку, да оспатаев на друг начин? Дали не размислив доволно пред да ги направам последните чекори?

Одеднаш наоѓа болка во прегрлото на гратице, рамената и вратот. Не ме погудува толку многу самата болка, ошколку што точно штоа значи. Ми оштанува сè помалку време.

Или, њак, шћо и да најравев, во моменћој кога дознав одредени работи, судбината ми беше зајечашена? Има некои висћини во сћереошћинице за моменћинице њред да насћайи смрћини. Можеби целиој живој не ми њоминува њред очи, межућоа се зајрашувам себеси дали исћиниој вредеше и се обидувам да се њошсејам на сё шћо њосћинћнав во него.

Веќе ћи чувсћивувам и њошешкоћинице во дишењето. Не осћана ушћи многу. Чувсћивувам како неколку кайки солзи ми се слеваат њо образице.

Последна, на крај, секогаш доаѓа њаѓајта. Каењето, кое насћайува како њоследица на нашата несћособносћ во шћекој на животој да њосћайуваме на единсћвениој исћравен и морален начин. Дали би њосћайила њоинаку кога сеѓа би добила ушћи една шанса?

Мислата њолека ми се шћоји во мношћвојоо идеи кои заедно исћомешани се ћубат во њрејсћоечкајта врћоѓлавица која шћошћуку се њојавува. Дишењето се одвива на сё њомали инћервали, а јас њолека њочнувам да њројаѓам... Не, шћуку најрошћив, лебдам... или, њак, час њо час, исчезнувам...

Последната мисла од некаде слећува во мојој ум. Не усћевам да ћи зашћворам очице, фокусирајќи се намесћо шћоа на некоја далечна шћочка во њозадинајта, во мракој кој целосно ме обвива.

Не е важно како би реаћирала во овој моменћ. Факћ е – додека бев жива њошћфрлив.

Прв дел

Прво поглавје

Вџорник. Леџ бр.775. Хаос на четири тркала.

„Животот... животот е хаос на четири тркала. Отсекогаш сум имал некаква *лав-хејџ* врска со него. Истовремено го сакам и го мразам подеднакво. Тој бил често сведок на моите најголеми успеси, но и нем набљудувач на некои од моите најспектакуларни падови. Неретко ми се случувало токму во моментите кога сум мислел дека сите делчиња ми се наредени во некој однапред смислен редослед, тогаш кога конечно сум ја дофатил таа тешко достигнувачка состојба на спокој и задоволство, животот сурово да ми ја растури сложувалката, распрснувајќи ги сите мои со-ништа и замисли наоколу, правејќи ме длабоко да се сомневам во сето она за кое до пред еден миг сум го знаел како суштинска вистина. Со текот на годините и по неколку вакви исцрпувачки циклуси на реструктурирање, од романтичен идеалист тој ме претвори во непоправлив циник кој повеќе на ништо не може вистински да се израдува. Сè почесто се чувствувам како да сум само на еден чекор, едно разочарување подалеку од тоа да се разлеам наоколу на мноштво атоми и молекули, разлетани елементарни честички кои полесно ќе се снајдат од нивната збирна целина во оваа збрка наречена живот...“ – резигнирано го намали гласот при крајот на реченицата, задржувајќи го својот поглед десетина секунди во некоја далечна точка на хоризонтот позади прозорецот, пред повторно да го сврти назад кон постарата ситна жена која седеше во седиштето до него. „Обично не зборувам премногу за себе, меѓутоа еден мој добар пријател, кој сосема случајно е психијатар, ме советуваше дека

треба да почнам повеќе да се отворам пред луѓето... Наводно, било здраво за закрепнување на духот“.

Постарата жена благо се насмевна, несмасно ги поднамести очилата кои ѝ беа спуштени речиси до врвот на носот, и возврати: „Во тој случај, морам да признаам дека имате доста паметен пријател, млад господине. Иако, се сомневам дека *со-сема* случајно е психијатар“.

Човекот до неа кимна со главата во знак на потврдување и се обиде подеднакво да ѝ возврати на постарата госпоѓа за насмевката, формирајќи една закривена линија на неговото лице, која повеќе потсетуваше на рамнодушна потврда отколку на искрена насмевка. Се поднамести во своето седиште, обидувајќи се да ги истегне нозете што е можно повеќе, за жал, неуспешно. „Патувам со авион веќе неколку пати, и сè уште не сум сретнал авиокомпанија која нуди целосен комфор во сместувањето“ – додаде тој, не обрнувајќи внимание на младата стјуардеса која штотуку помина пред нив, упатувајќи се бргу кон задниот дел од авионот.

Авионот кој леташе на линијата број 775 на австриската компанија *Austrian Airlines* беше очекувано полн, земајќи го предвид овој период од годината. Авиопревозниците најмногу работеа за време на летните периоди и беше навистина очекувано што сообраќаа со полн капацитет. Мртвата тишина што владееше внатре во авионот одненадеж беше нарушена од благите турбуленции кои го зафатија трупот и повеќето од патниците мораа да се придржат за своите седишта за да не излетаат.

Под дејство на ударот од турбуленциите, постарата госпоѓа речиси ќе излеташе од седиштето, успевајќи со едната рака да се фати за човекот до неа, кој, изненадувачки смирено, ја подаде и другата рака, ја фати цврсто за половината, и ја врати назад. Тетеравејќи се, жената ја стави раката врз своите гради, почека неколку секунди за да земе воздух и да се смири, го погледна од страна младиот човек и насмевнувајќи се, проговори: „Многу Ви благодарам, господине...“

„...Виктор. Виктор Николов“ – се претстави тој, возвраќајќи на нејзиното претстоечко прашање уште пред таа да го постави, подавајќи ѝ ја раката за да се ракуваат.

„Мило ми е, Виктор. Моето име е Нина“ – додаде постарата госпоѓа, прифаќајќи ја подадената рака. Иако неговиот стисок беше цврст, сепак, емитуваше некоја позитивна енергија која на неговата соговорничка ѝ оддаваше впечаток дека може да му верува. Беше пристојно висок, повисок од неа во секој случај, со широки гради и рамена. Имаше кратко потстрижана руса коса, со симетрични залистоци од двете страни. Рамното и високо чело не можеше да го одземе вниманието од сјајните зелени очи кои се наоѓаа под него, заедно со остриот нос и тесните усни. Немаше сомнение дека на седиштето до себе имаше привлечен сопатник, кој, доколку таа не беше веќе триесеттина години среќно мажена во брак со три деца зад себе, сигурно ќе посакаше подобро да го запознае. На почетокот од летот тој ѝ изгледаше некако див, па откако заклучи дека до себе нема кандидат за квалитетен разговор, реши да го преспие поголемиот дел од патот. Дури откако се разбуди по половина час, човекот до неа изустри дека не треба да го поминува животот во спиење, со што и започна нивната дискусија.

„Прв пат летам со авион, не сум навикната на вакви стресови“ – додаде госпоѓата, притоа вадејќи една книга со темни корици од својата чанта. *Легена Ыринцева* од Камила Лекберг. „Читате ли, господине Виктор?“ – го запраша таа, покажувајќи со книгата кон него.

„Само кога морам, за жал“ – ѝ одговори Виктор, чешајќи се по својата брада. „Меѓутоа, имам помлад брат кој чита и за двајцата. Понекогаш ми се чини дека само тоа и прави: чита и пишува“ – додаде тој и ги собра усните навнатре, замислувајќи се за момент.

„Писател е?“ – праша Нина, подигнувајќи ги двете веѓи истовремено.

„Да“ – одговори Виктор, потврдно кимнувајќи со главата – „...Ќе Ви го покажев неговиот роман, меѓутоа ми остана долу во

куферот. Не можам да речам дека го оправдувам, но, сепак, тоа е негов живот..." – заврши, притоа издишувајќи се.

„Ахам. Вие сте, претпоставувам, од оние луѓе што сметаат дека одредени професии се поисплатливи од останатите“.

„Само се обидувам да бидам реален. Ја прочитав неговата книга; од оние неколку дела што ги имам прочитано досега и земајќи го предвид моето скромно книжевно познавање, можам слободно да кажам дека се носи рамо до рамо со сите нив... Но, колку од сето тоа ќе му помогне да си ги плати сметките, тоа е веќе друго прашање“.

Нина благо се насмевна, ја отвори книгата и проговори: „Сите сме се сретнале со тој проблем во текот на животот, нели? Јас ја имав таа среќа што мојата страст и професија се поистоветија една со друга. Пензионирана професорка сум по географија“ – објасни, притоа подигнувајќи ја левата рака, на чиј зглоб се наоѓаше еден прекрасен часовник во форма на компас, чии стрелки беа изработени во стилот на магнетни игли. Виктор се загледа во рачниот часовник, и малку се помачи пред да утврди дека истиот покажуваше дванаесет часот и седумнаесет минути. „Подарок од моите ученици за во пензија“ – гордо изјави Нина, и ја спушти раката, пред да додаде: „Го нарачале од некоја Интернет-продавница, Али... нешто“.

„Сигурно многу Ве сакале и почитувале“ – ѝ возврати Виктор, пред да се наврати на првичното прашање. „Се согласувам со Вас дека е тешко, особено во Македонија, да се дојде до работа која ќе те исполнува, а истовремено ќе носи доволно финансиски приходи. Како и да е, не секој се поистоветува со својата работа. Познавам луѓе кои имаат претерано досадни професии, па, сепак, се задоволни од своите животи“. Виктор ја заврши реченицата токму во моментот кога пискливиот женски глас на разгласот објави дека авионот се наоѓа над Виена, и дека наскоро ќе почне процедурата за слетување.

„А во која група спаѓате Вие, Виктор?“ – го праша таа, ставајќи го акцентот на *Вие*.

„Хмм. Никогаш не сум размислувал за оваа тема на тој начин. Едноставно, кога дојде ред да се одлучам за своето студирање,

го одбрав она што во тоа време беше доста популарно. Јас сум полицаец во Министерството за внатрешни работи“ – заврши тој, покажувајќи ѝ ја својата легитимација на Нина, која мораше да ги поднамести своите очила за подобро да ја види.

„Машала“ – изусти таа, вадејќи ги очилата. „Се надевам нема да ми речете дека на појасот носите и пиштол“ – додаде прашално, притоа кревајќи ја книгата назад во чантата, кога забележа дека авионот полека почнува да се спушта.

„Не, секако дека не. Службен пиштол смееме да носиме само кога сме на должност. А и подобро е што не го понесов со мене, којзнае какви сè луѓи идеи за приказни ќе му паднеа на памет на мојот брат кога ќе го забележеше“.

„Значи, одите кај него на гости?“ – праша Нина, притоа вадејќи некако крпче од својата чанта со кое полека почна да ги брише стаклата од очилата.

„Да. Даниел веќе осумнаесет месеци живее во Виена. Всушност, ова е прв пат како ќе се видиме во живо откако е заминат. Комуникацијата на Скајџ знае да биде доста напорна, знаете?“ – воздигнувајќи изусти Виктор.

Нина му упати еден остар поглед, пред да ги врати очилата назад на своите очи. „Мене ли ми кажувате? Мојата помлада ќерка секое лето работи во Америка. Веќе не се сеќавам на сите гратчиња во кои има престојувано. За среќа, тука е син ми да ми ја нагоди камерата на компјутерот секој пат кога сакаме да се видиме“.

Виктор се насмевна како да сакаше да ѝ даде до знаење дека целосно ја разбира. „А Вие? Имате некој близок во Виена или...?“

„Секако“ – го прекина таа, навалувајќи се малку кон него, пред да продолжи: „Имам една сосетка во Карпош која престојува веќе една седмица таму, во посета на нејзината ќерка. Ќерка ѝ работи речиси по цел ден, па кутората нема што да прави во текот на денот. Ми се јави пред некој ден, молејќи ме да отидам и да ѝ правам друштво десетина дена. Имав некој денар тргнато настрана, па си реков – зошто да не?“

„Сте донеле вистинска одлука. Се надевам дека ќе имате убав престој кај Вашата пријателка. Каде ќе бидете сместени

во Виена, во центарот на градот или подалеку?“ – Виктор праша, додека го облекуваше своето кожено палто. Надвор, преку прозорецот, веќе можеше да се видат највисоките згради во градот, богатството од зеленило со кое тој располагаше, како и раскошниот Дунав.

„Станот им се наоѓа на улицата *Леополдауер*, неколку улици северно од Претставништвото на Обединетите нации. Убаво место одбрале, морам да признаам“ – одговори таа, пред и самата да почне да се подготвува. „Па... Ви посакувам убав помин со Вашиот брат, Виктор. Се надевам дека го очекува голема писателска кариера, никогаш не се знае...“ – заврши Нина, во моментот кога тркалата на авионот го допреа австриското тло, по што добар дел од патниците, вклучувајќи го и Виктор, подрипнаа од своите седишта. Авионот се движеше уште нецела минута по долгата писта, за на крајот, конечно да запре. Поминаа неколку минути додека сите патници слегоа од авионот на аеродромската писта. Виктор намуртено го напушти авионот меѓу првите, ветувајќи си себеси дека наредниот пат кога ќе треба да патува некаде надвор од Македонија, ќе го направи тоа со превозно средство на четири тркала. Тој замислено зачекори по огромната писта, не забележувајќи ја големата бучава која владееше на виенскиот аеродром, како ни мавтањето со рацете на Нина од другата страна на поголемата група патници, која се обидуваше да му сигнализира заедно да продолжат да чекорат кон големата аеродромска зграда.

Второ поглавје

Интернационален аеродром во Виена. Вода и масло.

Додека седеше во своето *фиаџи џунџо*, подготвувајќи се да зачекори врз жешкиот асфалт на паркингот при интернационалниот аеродром во Виена, на Даниел му светна една брилијантна идеја. Денот, секако, му започна лошо; утрото ја имаше *n*-тата по ред расправија со Весна, па доаѓајќи накај виенскиот аеродром со својот автомобил, тој се обидуваше да се расположи себеси на кој било начин и да не мисли на настаните од тоа утро. Но, тоа беше полесно да се рече отколку да се изведе. Додека возеше по виенските улици, пробивајќи си го патот кон аеродромот, одмина неколку ресторани во кои тој и Весна имаа поминато доста убави моменти заедно; на радиото во автомобилот не успеа да пронајде ни една радиостаница на која имаше нешто интересно: или емитуваа вести во кои постојано се зборуваше за последниот бран мигранти што влегуваа во земјата, или, пак, пуштаа балади што го потсетуваа на неа. Во такво расположение тој пристигна на аеродромот и се паркираше на големиот паркинг. Сепак, пред да излезе од колата, го здогледа маркерот кој беше оставен на совозачкото седиште и во тој момент реши да си поигра малку со неговиот постар брат, кој штотуку требаше да слета со летот број 775 на виенскиот аеродром. Даниел ја отвори преградата пред совозачкото седиште и брцна со раката внатре за да извади нешто. Момент подоцна тој го грабна зелениот маркер, го исклучи моторот на автомобилот, притоа вадејќи ги клучевите од контактот, и излезе од колата, упатувајќи се бргу кон аеродромската зграда со широка насмевка на своето лице.

Огромниот број патници кои се наоѓаа во аеродромската зграда во тој момент не го спречија Виктор, кој штотуку излезе на еден од влезовите што доаѓаа од пистата, да ја забележи несекојдневната глетка на која наиде кога го подигна својот поглед. Помеѓу групата луѓе кои стојеа неколку метри подалеку од него, застанатзад еден постар пар маж и жена и држејќи во својата подигната рака лист на кој со големи букви беше испишан зборот *Масло*, стоеше неговиот помлад брат Даниел, одвај воздржувајќи се да не прсне од смеа, додека Виктор полека чекореше кон него, влечејќи го својот голем куфер зад себе.

Даниел беше тотална спротивност од неговиот шест години постар брат, не само карактерно туку и физички. Висок околу 1,78 м, со кривка градба, тесни рамена и гради. Долгата немирна коса која му се спушташе речиси до очилата што ги носеше на своите очи, го криеше поголемиот дел од неговото чело, истакнувајќи ги што повеќе неговиот рамен нос, костенливо кафени очи и заоблена брада. Во споредба со Виктор, беше јасно кој од нив двајца ги имаше наследено поквалитетните гени од своите родители.

Благо насмевнувајќи се и одмавнувајќи со главата, Виктор зачекори кон Даниел, кој го спушти листот и одеднаш ги рашири рацете, дочекувајќи го својот постар брат во цврста преградка. „Гледам дека сè уште се одсиваш на твојот стар прекар“ – саркастично проговори Даниел, потчукнувајќи го Виктор со двете раце по плешките, алудирајќи на прекарите кои тие двајца како деца си ги имаа дадено меѓусебно токму поради нивната тотална карактерна спротивност.

„А јас, пак, гледам дека како што одминуваат годините, меморијата сè полошо те служи тебе отколку мене“ – иронично му возврати Виктор, се повлече еден чекор наназад и потоа додаде: „Ако не се лажам, јас бев Вода, а *џи* беше Масло“. Немирните очи на Даниел прашално го меркаа Виктор од зад дебелиите стакла на неговите очила неколку моменти, пред и двајцата да прснат во громогласна смеа која траеше неколку секунди.

„Никогаш не можам точно да се сетам, ти се верува ли...“ – додаде Даниел, префрлајќи ја својата рака преку рамото на

Виктор, по што и двајцата се изгубија во огромната толпа од луѓе, пробивајќи си го патот кон аеродромскиот паркинг.

* * * *

„Не, не, остави го куферот одзади, имам некој проблем со багажникот“ – Даниел посочи со прстот кон задното седиште, во моментот кога Виктор тргна да го смести својот куфер во багажникот. „Проклетото чудо веќе неколку дена не сака ни да чуе да се отвори...“ – додаде тој, пред да седне на предното седиште во автомобилот кој беше паркиран на паркингот во склоп на аеродромот. На ретровизорот над него можеше да го забележи Виктор како неколку секунди се обидува да го пикне габаритниот куфер на задното седиште, пред конечно да успее, по што и самиот побрза да се смести на совозачкото седиште.

„Фала за помошта, тапоглавец“ – изусти Виктор додека се сместуваше, забележувајќи ја скриената насмевка на лицето на неговиот помлад брат кој штотуку го стартуваше моторот, по што *йуншошо* го напушти паркингот, одвезувајќи се полека кон внатрешноста на градот и оставајќи го импресивното аеродромско здание зад себе.

Десетина минути подоцна, автомобилот се најде на автопатот *Осџ*, движејќи се на северозапад кон строгиот центар на Виена. Двете страни на патот беа опколени од прекрасно зеленило кое величествено се простираше дури до Дунав, стотици метри на север, до тој степен што на моменти се причинуваше дека на околните шуми им нема крај.

„Има голема разлика од ова до зеленилото во Скопје, нели?“ – проговори Даниел, откако со врвот од погледот го забележа восхитувачкиот израз на лицето на Виктор.

„Мислиш од она зеленило што остана“ – возврати Виктор, алудирајќи на сè поголемото неконтролирано сечење дрвја што изминатите неколку години го зафати Скопје, притоа задржувајќи го погледот неколку моменти во далечината, пред да се заврти кон Даниел, и да додаде: „Но, изгледа дека во Виена нема

никакви проблеми со тоа. Ми се чини дека тука имате доволно зеленило и за извоз“.

Даниел весело се насмевна на неговата шега, во меѓувреме одминувајќи едно црвено ауто кое возеше несвојствено бавно за овој дел од патот. „Секако. Изобилството од зелени површини е една од главните причини зошто ја сакам Виена“. Додека зборуваше, Виктор можеше да забележи одреден сјај во неговите очи, сугерирајќи му дека можеби неговиот помлад брат навистина уживаше во својот престој во *Градош на музикаџа*, нешто што нивните родители до ден-денес одлучно одбиваа да го прифатат како можност. Воздивнувајќи длабоко, Виктор си го прочисти грлото за момент, и потоа праша: „Како е на работа? Не си на смена денес?“

„Дури вечер. Ноќните барови не работат преку ден, знаеш“ – саркастично му возврати Даниел, не тргнувајќи го погледот од патот. Високо на небото пред нив можеше да се забележат група од сиви облаци, кои навестуваа можно невреме во текот на денот. Бидејќи не можеше да поднесе долги и непријатни тишини, и гледајќи дека не доби никаков одговор од Виктор, Даниел се обиде да го смени разговорот во друг правец, па заинтересирано праша: „Што прават мама и тато, добри ли се?“ – сфаќајќи во меѓувреме дека поминаа речиси два месеци откако последен пат се слушна со нив по телефон.

Виктор ја отвори устата за да проговори, но во последен момент се премисли, по што ги испружи усните нанапред, и по неколку секунди изусти: „Па, ги знаеш нив. Работат по цел ден, а кога не се на работа, квакнати се пред телевизор... Мислам дека никогаш нема да се откажат од музичките емисии“ – додаде, надевајќи се дека разговорот за нивните родители ќе заврши тука. Автомобилот возеше по дел од автопатот кој постепено се издигнуваше повисоко, делумно откривајќи ја прекрасната глетка на гламурозниот Дунав, кој се протегаеше од нивната десна страна по должината на целиот пат.

„Сакав да им свонам пред некој ден...“ – проговори Даниел со грутка во гласот, обидувајќи се безуспешно да ја сокрие грижата на совест која се чувствуваеше во неговиот тон. „...Сè потешко ми е

да кренам слушалка после последната расправија што ја имав со нив пред шест недели. Не би знаел од каде да почнам“ – заврши, погледнувајќи го својот брат за момент, како да се обидуваше да најде макар и на трошка поддршка од негова страна.

„Ќе смислиш нешто. Тешко ми е да замислам дека ти некогаш би останал без зборови“.

Размислувајќи подлабоко за последното нешто што Виктор го спомна, Даниел продолжи да вози по широкиот автопат со истото темпо. Разговорот со неговиот брат не се одвиваше на начинот на кој тој тоа го замислуваше пред Виктор да пристигне во градот. Очигледно, расправијата што тој ја водеше со неговите родители влијаела и на мислењето кое брат му го имаше за него. Иако го сакаше својот постар брат, сепак, Даниел знаеше дека Виктор секогаш беше повеќе ценет и оправдуван од нивна страна отколку самиот тој. Затоа, не беше воопшто чудно што кога тој доаѓаше во конфликт со нив, Виктор беше, во најдобар случај, воздржан во своето мислење, а во најлош, целосно од нивна страна. Ако продолжеше ваквата напната атмосфера, Даниел не сакаше ни да помисли што ќе се случи доколку Виктор, на каков било начин, разбере за она што тој го премолчуваше.

Обидувајќи се да не мисли на тоа барем некое време, Даниел сврти десно по делницата *A23* кон еден од многубројните мостови во Виена, кој водеше преку Дунав, до другата страна од градот, во општината *Донаушџаг*. Од нивната лева страна се појави стадионот *Ернст Хајел*, најголемата фудбалска арена во Австрија, именувана по легендарниот австриски фудбалер и тренер.

„Импресивно здание, нели?“ – Даниел посочи со главата кон стадионот, обидувајќи се да го насочи разговорот кон единствената тема за која знаеше дека имаат заеднички интерес: *фудбалот*. Виктор ја поднаведна главата и погледна кон стадионот, задржувајќи го погледот неколку секунди, со што Даниел знаеше дека конечно ја погоди целта. „Си бил ли на некој натпревар?“ – заинтересирано праша Виктор.

„Само еднаш, пред половина година, и тоа на некаков ревијален меч. Еден пријател од работа се дограбал до две карти,

па ме молеше да му правам друштво“ – Даниел ги поткрена рамената, намалувајќи на педалот за гас кога забележа дека се доближуваат до мостот.

„Ако не се лажам, тука се играше финалето на Европското првенство 2008 година, нели?“ – додаде Виктор, вртејќи се на назад за да го отпрати стадионот со својот поглед.

„Да, да, во право си“ – му одговори Даниел, притоа насмевнувајќи се благо, додека внимателно управуваше со воланот. „Но кој би можел да го заборава тој меч? Фернандо Торес погодува за победа во зенитот на својата кариера, отпочнувајќи ја славната ера на шпанскиот фудбал, истовремено кршејќи ги срцата на цела Германија и пола Австрија...“

„Само кога ќе размислиш подобро каде се сега тој и националниот тим на Шпанија, сфаќаш колку време е поминато од тогаш“.

„Па и не е толку лошо... *Ајлсџико Магриг* не е екипа за потценување, знаеш?“ – додаде Даниел, воздивнувајќи за момент, за прв пат чувствувајќи се сосема смирено откако го пречека Виктор на аеродромот, а знаеше дека истото важи и за неговиот брат. Напуштајќи го мостот под кој слободно пловеа неколку бродови, и оставајќи ја зад себе импресивната глетка, тие се упатија на запад, кон внатрешноста на *Донаушџаг*, продолжувајќи жестоко да дебатираат за најновите збиднувања во европскиот фудбал.